

سواد سینه برود نهت دو در اع
 که بگویند که ناله است با شرف
 زک نظاره سینه کشته مردم کافور
 ز سینه کلمه یا خورده است نهام
 زبوی در دست شام ز کز کز کز
 بدل فستق از غنچه سوخته است نجات
 دلم ز غنچه در دو سه
 چوبوسه کج در کج
 ابل جرت را کج ایمن می آید بچشم
 دانه نواند سینه است جرم سینه
 از فروغ حسن او برتر میگردد غنچه
 حلقه آغوش مایوسه کار فتاده
 میل بسیار نماند
 سبک کتن کرده را
 چون دیده راه الفت خوناب میکنم
 بالین نهم ز کسکه ریجان بنزیر سر
 پروانه ز کتان پروبال هم رسان
 از بسک پیده است ز غنچه بخون
 سلوکت رحمتان بنهودید کز ادب

غیر مایه بوی کلبت مغز و مانع
 بود ز ناله این راه سر به سر راه
 ز سینه سر مینا بود فستق دانه
 بیاض صبح جلی بود کوفه با غم
 بهار روغن گل میکند ز مغز دانه
 سواد دیده بلبل بهو سیاه می دانه
 دانه سلوکت
 گیت کج فستق فراغ
 کل بچشم فتاده را کتن می آید چشم
 مور صحرای سر خرمن می آید چشم
 جوهر آینه روشن می آید چشم
 شوق مار بوی پیراهن می آید چشم
 سلوکت ز خوق فیه را
 کلخن می آید چشم
 در کوشه حلقه کرد آب میکنم
 به کسکه در خیال خط خوب میکنم
 کامت جراح خانه ز مته میکنم
 ز غیر خیال رک خوب میکنم
 نظاره را بدیده خود آب میکنم

دایم

دایم از مرهم کز انست دانه سینه ام
 خانه ناز سینه چنان بو آغوش من
 چو بسواد مرهم کردیده میگردد غنچه
 ناخنی بهر فرانس او می آید بکار
 صد چمن کل درم از یاد و بکفنه است
 میزد دل از خیال روار و موج بری
 ریشه من پیخور در کوشه
 لاله کوه بدخشان
 چنان شوق طلب سرم رفتن را ام
 ز بسکه کشته بگو چو خاک اهل نظر
 کلیم و بد بیضا در سینه دارم
 چو مرادم نروم از سیاه خانه خوش
 کشته روشن کرد
 جراح روز بوعوناله
 بی ناله سینه بنهوه عالم آسم
 خوابم بر در دیده بیبال بر بلبل
 امشب که بیاد لب و سوخته بودم
 از ناله می در سینه رنگ ندارد
 انش برک جاده مسووم طبعین

تشنه شکر نمک انست دانه سینه ام
 سر و چشم خال انست دانه سینه ام
 روشن از جاک کز بیانست دانه سینه ام
 ناز از حرکت کز کات انست دانه سینه ام
 آشیان غنچه لیانست دانه سینه ام
 خام دست سلیمانست دانه سینه ام
 ز جوهر لعل آب
 است دانه سینه ام
 که آشیان سمندر بوقدم کا ام
 بجای کرد کشته خیزد سر را هم
 بران تبسم یوسف بوق لب جهانم
 بیاض دیده کند کار پر تو ماهم
 سوز سینه ام سوکت
 سحر کا سیم
 صاف از غنچه سینه کردید سینه ام
 بالین بوعوز سینه مینای کلایم
 پروانه سینه است از دو دو کلام
 از با سونگ سرکه شود ماده نانم
 از بسکه بره طلبت سرم سینه ام